

[Bangsted.]

anden Side, som om den højtærede Indenrigsminister ved Udarbejdelsen af Lovforslaget har omskrevet et kendt Motto: Hellere springe ved Siden af end slet ikke springe. Alle Parter skal gøres tilpas efter god gammel radikal Receipt, og hverken for Husejerne eller den arbejdende Befolkning gøres der noget virkelig. Det hinker og dinker af Sted, og det gælder om at se til to Sider paa een Gang, og dette ekvilibristiske Kunststykke synes den højtærede Indenrigsminister at have mestret fuldt ud, men det er maaske ogsaa derfor, Lovforslaget paa visse Punkter er saa dunkelt. Billedet kan ikke træde saa klart frem, naar der skal skeles til flere Sider samtidig, og aabenbart heller ikke for en demokratisk Minister.

I § 38 e, Stk. 1, hedder det, at Udlejeren ved Beregningen af den Lejeren paahvilende Merudgift skal foretage Fradrag svarende til de Begrænsninger, der frivillig eller i Henhold til Myndighedernes Paabud sker i Adgangen til Benyttelse af Varme eller varmt Vand. Det lyder besnærende, men det er ikke meget andet end Snak og Tobak. Hvis man i 1939 har lejet en Lejlighed med Badeværelse, der kostede 1 000 Kr. plus 200 Kr. for Varme, er der allerede i Loven fastsat Regler for, hvor meget disse 200 Kr. maa forhøjes som Følge af Brændselsprisernes Stigning. Men det er komplet umuligt af det foreliggende Lovforslag at se, hvorledes der skal sikres Lejerne det Fradrag, der svarer til Begrænsningen i Udnyttelsen af Varme og varmt Vand. Hvordan finder man det Fradrag, der svarer til, at man nu kun maa have 18 Graders Varme i Lejligheden, medens man før maatte have den Varme, der passede en? Og hvordan finder man det Fradrag i Lejeudgiften, der svarer til Afsavn af Badeværelse? Tanken er rigtig nok, men den er ikke blevet omsat i Handling, for Paragraffen forpligter jo ikke paa nogen som helst Maade Husejeren. Har den højtærede Indenrigsminister ment noget andet, har Lyset ikke skinnet klart i hans Tanke den Dag, Paragraffen blev affattet.

I § 38 h, Stk. 3, gives der Udlejeren Ret til at paaligne Lejerne $\frac{2}{3}$ af Udgifterne ved Varmemaaleres Indkøb og Montering, fordelt med lige store aarlige Afdrag i 7

Aar. Det er efter vor Opfattelse en meget hurtig Afvikling. I samme Paragraf, Stk. 4, siges der, at dersom det er et Krav fra 75 pCt. af Lejerne, at Varmelejen konstateres efter Maalere, skal Ejeren opsætte disse, mod at Lejerne straks betaler $\frac{1}{3}$ af Udgifterne sammen med første Maanedes Husleje og den resterende Trediedel i Løbet af det nærmest følgende Kalenderaar.

Det er efter vor Opfattelse en urimelig Bestemmelse. Lejerne bør dog have samme Ret med Hensyn til Afvikling af Beløbet, selv om det er deres Ønske, der efterkommes, altsaa en Periode paa mindst 7 Aar. Men hvorfor Lejerne, det vil sige den arbejdende Befolkning, skal deltage i disse Udgifter, er for os Nationalsocialister ikke alene uforstaaeligt, men det er en demokratisk Gaade. Maalerne er, som bekendt, fast Bygningsinventar og bør som saadant retteligt betales af Ejeren. Maalerne forbliver, men Pedersen finder maaske paa at flytte, naar de 7 Aar er gaaet. Maalerne, som Pedersen har betalt, bliver, men Pedersen faar ikke godtgjort saa meget som en eneste rød Øre, i hvert Fald ikke efter Forslaget. Det er en absolut huslejefordyrende Bestemmelse og har intet som helst med Socialisme at gøre.

Vi Nationalsocialister hilser derimod med Tilfredshed, at der nu ogsaa lovgives for Klublejligheder; det burde være sket for længst. Det er kun rimeligt, at der sættes en Stopper for denne utiltalende Spekulation, ligesom det er Tilfældet med Udlejning af de saakaldte mere eller mindre møblerede Lejligheder. Alle Fiduser, der i Huslejespørgsmaal gaar ud paa at plyndre den arbejdende Befolkning, bør enten straffes haardt eller i hvert Fald ad lovgivningsmæssig Vej standses aldeles omgaaende.

Jeg vil ogsaa gerne i denne Forbindelse komme med en kort Bemærkning med Hensyn til Opsigelsesbestemmelserne; der er allerede talt om det, men ogsaa vi Nationalsocialister synes, det er rimeligt, at Smaaejendomme med kun to Lejligheder indgaar under Bestemmelserne. Herfra kunde man saa maaske gøre den Undtagelse, at hvis Ejeren selv ønskede at disponere over begge Lejligheder, skulde Opsigelsen være gyldig.

Forslaget skal jo til Udvalgsbehandling, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne